ולדורות מנלן אמר קרא [1]והיו לי הלוים והיו בהווייתן יהו וממאי דבשה אמר רב חסדא נאמר [2]כסף לדורות ונאמר [3]שה לדורות מה כסף האמור לדורות בו פדו לדורות בו פדו לאותה שעה אף שה האמור לדורות בו פדו לדורות בו פדו באותה שעה מה לכסף שכן פודין בו הקדשות ומעשר שני אלא אמר קרא [4]אך פדה תפדה את בכור האדם ואת בכור הבהמה הטמאה תפדה מה בכור אדם לא חלקת בין לדורות בין לאותה שעה בכסף אף בהמה טמאה א לא תחלוק בו בין לדורות בין לאותה שעה בשה אמר ר' חנינא שה אחד של בן לוי פטר כמה פטרי חמורים מישראל אמר אביי תדע א) שהרי מנה הכתוב עודפים באדם ולא מנה עודפין בבהמה ממאי דילמא לא הוי נפישי להו בהמות טובא לא ס"ד דכתיב ב) [5]ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד דילמא אפילו הכי פשוטים דלוים הוו קיימי לבהדי בכורי ישראל אמר קרא [1]ואת בהמת הלוים תחת בהמתם בהמה אחת תחת בהמות הרבה ואימא [6]בהמה רבה א"כ ליכתוב קרא או בהמה תחת בהמה או בהמתם תחת בהמתם מאי בהמת תחת בהמתם ש"מ חד פטר טובא אמר רבא אף אנן נמי תנינא ב) ב ופודה בו פעמים הרבה ור' חנינא טעמא דמתני' מפרש והכי קאמר מאי טעמא פודה בו פעמים הרבה משום דשה אחד של בן לוי פוטר כמה פטרי חמורים של ישראל איתמר ר' יוחנן אמר קדשו בכורות במדבר וריש לקיש אמר לא קדשו בכורות במדבר ר' יוחנן אמר קדשו בכורות במדבר דרחמנא אמר ליקדשו כדכתיב [7]קדש לי כל בכור וריש לקיש אמר לא קדשו בכורות במדבר מדכתיב [8]והיה כי יביאך וכתיב בתריה והעברת מכלל דמעיקרא לא קדוש איתיביה רבי יוחנן לריש לקיש ג) עד שלא הוקם המשכן היו במות מותרות ד) ועבודה בבכורות אמר ליה באותן שיצאו ממצרים הכי נמי מסתברא דאי לא תימא הכי בן שנה בר מיעבד עבודה הוא ודקארי לה מאי קארי לה הכי קא קשיא ליה אי אמרת בשלמא דלא פסיק קדושתייהו הנך דמעיקרא נמי לא פקעא קדושתייהו אלא אי אמרת דפסק קדושתייהו הנך דמעיקרא נמי פקעא ליה קדושתייהו ואידך דקדוש קדוש דלא קדוש לא קדוש איתיביה ג) אותו היום שהוקם המשכן קרבו להם בישראל נדרים ונדבות חטאות ואשמות בכורות ומעשרות הכי נמי באותן שיצאו ממצרים ומינה אותו היום הוא דקרוב מיכן ואילך לא קרוב איכא דאמרי איתיביה ריש לקיש לר' יוחנן אותו היום שהוקם המשכן קרבו להם ישראל נדרים ונדבות חטאות ואשמות בכורות ומעשרות אותו היום אין מיכן ואילך לא אימא מאותו היום ואילך ומאי קמשמע לן מאותו היום אין מעיקרא לא ג) אלמא חובות בבמה לא קרוב תא שמע נמצאת אתה אומר בשלשה מקומות קדשו בכורות לישראל במצרים ובמדבר ובכניסתן ישראל ז) לארץ במצרים מהו אומר [9]קדש לי כל בכור במדבר הוא אומר [10]כי לי כל בכור בבני ישראל בכניסתם לארץ הוא אומר והיה כי יביאך והעברת אמר רב נחמן בר יצחק בשלשה מקומות הוזהרו על הבכורות ליקדש ולא קדשו ובמצרים נמי לא קדוש הא קאמרי' דקדוש ה"ק מהן קדשו ומהן לא קדשו מתקיף לה רב פפא ובמדבר לא קדשו והכתיב [11]פקוד כל בכור זכר לבני ישראל אלא אי איתמר הכי איתמר רבי יוחנן אמר קדשו ולא פסקו וריש לקיש אמר קדשו ופסקו

ופסקו

ולדורות מנא לן. שיפטרו בכורי כהנים לויים ה) דמהאי ק"ו לא שמעינן אלא במדבר: **וממאי דבשה.** ד) של בן לוי נפטרו פטרי חמורים של ישראל ה) דקאמרת לעיל [ע"א] בן לוי דהוה ליה שה לאפקע ליפקע: **כסף לדורות.** בבכור אדם (במדבר יח) ופדויו מבן חדש תפדה בערכך כסף חמשת שקלים: **שה לדורות.** (שמות יג) (א) ופטר חמור תפדה בשה: **בכסף פדו בכורים** באותה שעה דכתיב (במדבר ג) ולקחת חמשת (ב) שקלים לגולגולת: **הקדשות.** (ויקרא כז) ואם המקדיש יגאל את ביתו (ג) וגו' ומעשר שני דכתיב (דברים יד) ונתתה בכסף הילכך פדו בו בכורות במדבר כלדורות תאמר בשה שאין פודין בו הקדשות: **תדע.** שלא נמנו ו)בכורי בהמת ישראל מדלא מנה הכתוב עודפים בבהמה כמו שמנה באדם שלשה ושבעים ומאתים: (ד) ז)**דלא הוו.** להן לישראל בהמות טובא כלוים: **ודילמא אפילו הכי.** דמקנה רב היה לבני ראובן אפ"ה לא הוו עדפי בבהמה שיהו בכורי בהמת ישראל עודפים על פשוטי בהמות לוים: **ואימא.** הא דכתיב בהמת הלוים בהמות טובא משמע כדאשכחן בנינוה (יונה ד) ובהמה רבה אלמא בהמה טובא משמע: **אם כן.** דבהמת דלוים (ובהמתן דישראל תרוייהו) טובא משמע ליכתבינהו קרא כי הדדי מדשני קרא בדיבוריה ש"מ חד פטר טובא: **חנינא.** במתניתין ופודה בו בשה פעמים הרבה שאם חזר וקנאו מיד הכהן לאחר שנתנו לו חוזר ופודה בו פטר חמור אחר: **ורבי חנינא.** דאמר שה אחד של בן לוי כו' טעמא דמתני' קמפרש והכי קאמר כו': **לא קדשו בכורות.** שנולדו במדבר: **דמעיקרא.** במדבר. והאי קדש לי כל בכור מוקי ליה ריש לקיש במצרים אבל במדבר לא קדשו מדכתיב כי יביאך והדר והעברת כל פטר רחם: **בבמות.** כל אחד בונה מזבח ומקריב עליו ומשהוקם המשכן נאסרו כדכתיב (ויקרא יז) ואל פתח אהל מועד לא הביאו וגו': **ועבודה בבכורות.** בכורי ישראל היו מקריבים ומכאן ואילך הכהנים אלמא בכורות קדשו: **דאי לא תימא הכי.** אלא באותן שנולדו במדבר: **בן שנה בר עבודה.** הא משיצאו ממצרים עד שהוקם המשכן שתא חדא הואי דהואי: **דלא פסיק.** קדושת בכורות להנך שנולדו במדבר קדשו איכא למימר דמעיקרא שנולדו ח)(במדבר) בקדושתייהו קיימי כו': **ומינה.** איכא למשמע דלא קדשו בכורות במדבר דקתני אותו היום מכלל דמכאן ואילך לא קרוב שיום ראשון הקריבו כל בכורי בהמה שיצאו ממצרים: **מעיקרא לא.** שלא היה יכול כל אחד לעשות מזבח להקריב בכורות שלו דחובות לא קרוב בבמת יחיד: **הוזהרו לקדש.** ולעולם לכשיכנסו לארץ: (ה) **במצרים לא קדוש.** בתמיה. והא מודו כולהו לעיל באותן שיצאו ממצרים: **והכתיב פקוד כל בכור זכר** (ו). מבן חדש ומעלה ובן חדש ולאו במדבר טולד דהא האי מעשה בשנה שנית הואי:

ופסקו

מה לכסף שכן פודין בו הקדש ומעשר שני. אע"ג דהקדש נפדה בשה ט)וכל דבר חוץ מעבד וקרקע ושטר כדאמרינן בפ' יש בכור (לקמן דף נא.) היינו מטעם שוה כסף ככסף ולא מטעם שה אבל פטר חמור נפדה בשה כל דהו ובשאר בשויו כדאמר לקמן: **ופודה** בו פעמים הרבה. פי"ה אם חזר וקנאו מיד כהן אחר שנתנו לו חוזר ופודה בו פטר חמור אחר ור"ת מפרש דאספק קאי י)לקמן בפרקין (ד' ט.) דקתני רישא אחת בכרה ואחת לא בכרה ילדה זכר ונקבה מפריש והוא לעצמו ובספק זה שלא יצא מידו הולך למתני שחוזר ופודה בו ספק אחר פעמים הרבה וכן משמע דאספק קאי דקתני בתר הכי נכנס לדיר להתעשר ומוקי ליה בגמ' כ)בספק אבל בוודאי לא אפשר למימר פודה וחוזר ופודה כל זמן שהוא ביד ישראל ולא נתן דהא תנן לקמן בפירקין (ט.) שתי חמורות שלא בכרו וילדו שני זכרים נותן שני טלאים לכהן: **לא** קדשו בכורות (נמי) במדבר. לא בכור אדם ולא בכור בהמה והא דפריך לעיל אפי' מבכור בהמה טהורה ליפטרו דהא בהמה טהורה דידהו הפקיעה בהמת ישראל הטהורה אין זה אליבא דריש לקיש לפי סברתו של עכשיו ומיהו לפי מסקנא דלקמן הוקדשו כתומם הפקודים ואחר כך פסקו ניחא: **אותו** היום. מכאן ואילך לא קרוב ואע"ג דנדרים ונדבות קרוב משם ואילך משום בטלות נקט אותו היום: **אלא** אי איתמר כו'. למסקנא זו לא נאמרו הני תיובתא דלעיל וכה"ג איתא בריש החולץ (יבמות דף לה: ושם) גבי אלמנה מעוברת ובפרק קמא דחגיגה (דף ז.) ובפרק המפלת (נדה דף כד.) גבי פניו מוסמסין ובכמה דוכתי איכא טובא ל):

עין משפט נר מצוה

יד א מיי' פי"ב מהל' בכורים הל"א סמג עשין קמא טוש"ע יו"ד סי' שכא סעיף א:
ב [טוש"ע שם סעי' ה בהגה]:

◆

מוסף רש"י

ופודה בו פעמים הרבה. שאם חזר כהן ונתנו לו לישראל ויש לו פטרי חמורים יכול לפדותן בו (לקמן ט.). ועבודה בבכורות. כדכתיב (שמות כד) וישלח את נערי בני ישראל וגו' (זבחים קיב:).

◆

שיטה מקובצת

א) שהרי מנה הכתוב עודפין באדם. וגבי בהמה אע"ג שהיו עודפין בהמת ישראל יותר מבהמת הלוים מ"מ לא פירש שצריך לפדותן לפי שפטורים היו משום דשה אחד פוטר כמה פטורים וכו'. גליון תוס' חיצוניות: ב) ומקנה רב. וז"ל תוס' חיצוניות לא קאי אנדרים ונדבות אלא אבכורות קאי אבל נדרים ונדבות ר"ל אותו היום התחיל להקריב ולא קודם לכן וכן דקדק רש"י ז"ל שהרי לא הזכיר בדבריו רק בכורות. ול"י נראה דזה קאי על התוס' ד"ה אותו היום אבל על לשון הגמרא ומקנה רב מצאתי כתוב זה הלשון תוס' חיצוניות הוה מצי למימר דשמא אחר מכאן של אותו מנין היה בסוף המשנה: ג) אלמא חובות בבמה לא קרוב. ותימה להר"ר אלחנן דהרי קודם שהוקם המשכן הקריבו חובות בבמה (קריב) (שהקריבו) חטאת כל שבעת ימי המלואים ונראה לי דקודם לכן ר"ל בבמה שכל אחד מניח אותה בראש גגו ובהך מלתא מיתרצה קושיא אחרת שמקשה התוס' במס' יומא גבי הא דפריך בפ"ק דתענית במה שמש משה ר"ל בשבעת ימי המלואים ומקשים התוס' שם נימא דשמש בבגדי כהונה ותירצו כיון דכל ז' ימי המלואים היה משה מעמיד המשכן ומפרקו הוי כבמה ואין בגדי כהונה בבמה וקשיא דהא חטאת המלואים קרבה כל ז' ואי כבמה קחשיב הא אמרי' הכא דחובה בבמה לא קרבה ולפי אשר תירצנו דלא מיירי הכא למעט רק הבמות שכל אחד עושה בראש גגו א"כ לא חשיב שבעת ימי המלואים במה וצ"ל דמשום הכי קא בעי במה שמש משה כל ימי המלואים דפשיטא ליה שלא שמש בבגדי כהונה מפני שלא א) נתלבשו לו הבגדים לכהונה לעבודה עד שלבשם אהרן ונמשחו בימי המלואים וי"מ דמשום הכי בעי במה שמש וכו' ולא קאמר בבגדי כהונה דאהרן ובניו כתיב בפ' בגדים ולא למשה [ולא נהירא דא"כ] אמאי לא קבעי במה שמש משה בארבעים שנה שהיו ישראל במדבר כדאמרי' בפ' טבול יום ששימש משה בכהונה גדולה לכן נראה כדפרי' ע"כ. תוס' חיצוניות: ד) דשה אחד של בן לוי פטר כמה פטרי חמורים דישראל א"כ דין הוא שיפקיעו של עצמן וא"כ פטרי חמוריהם של לוים נפטרו במדבר וכן לדורות נמי כדנפקא לן לקמן מדכתיב והיו. ותימה מאי פריך רב ספרא דלא הו"ל בכתוב בתורה לקמן וי"ל דלא דאין זה ק"ו גמור כיון דלא אמר הכתוב אלא שיפטרו של ישראל ולא של לוים חבריהם אבל מ"מ לגבי עצמן שפיר הוה סבר שיפטרו את של עצמן כיון ששטרו את של ישראל ודוחק הוא ועוד קשה ודתימה הוא מאי פ"ד דאביי כיון דכה ק"ו שלו דאם הפקיע את בהמתם אין לנו לומר רק מאי דהול"ל שה ר"ל דודאי סבר אביי דדין הוא שהפקיע של עצמן ושל הלוים חבריהם אפי' אין להם שה הואיל ופטרו את של ישראל שלא היה להם שה ואדפריך רב ספרא לקמן דלא תו"ל שה לא ליפקע י"ל דלא הוה ליה במדבר שה ולא פטר חמור שלא הפקיע דבר לא ליפקע לעולם אתי"ב אף (כו) [כי] היה לו שה ופטר חמור אתרי כן ושה לאו דוקא והוי רומיא דפחות מבן חדש לא ליפקע תוס' חיצוניות וכן כתוב בגליון וק"ק לישנא דהק' הכא לפי רב ספרא פטורים דמתני' וי"ל דהק' דהכא לא קאי בפטורים דודאי פטורים אפריון פטר חמור כדפירש"י אלא קאי לייחשב פטר כמו שמפרש והולך ע"כ. וכן כתוב בתוס' חיצוניות וז"ל נראה דהכי קאמר ודאי דכהנים ולוים פטורים מפדיון הבן מק"ו וכו' ומבכור בהמה טמאה בהיקש ולהכי אמרינן בהמת כהנים ולוים פטורים מפדיון פטר חמור מפדיון הבן אם הפקיעה קדושת וכו' ומפטר חמור בהיקש ומתני' לא חשש להזכיר ההיקש דפשוט הוא ע"כ. וז"ל תוס' חיצוניות בפי' הקונטרס דשה דמאי חידוש הוא כיון שחזר וקנאם ושמא קמ"ל דאינו נתפס בקדושת פטר חמור ויכול לחזור ולפדותו. ועוד פירש ר"ת דמיירי הכא בספק פטרי חמורים וקאי אהא דקתני לעיל מינה א' בכרה וא' לא בכרה וילדו זכר ונקבה מפריש טלה והוא לעצמו וקאמר דבההוא ספק פודה פטר ראשון וחוזר ופודה בו פטר חמור ב' דאף כי כולה מספק אי חוזר ופודה מספק ב' והוי רומיא דשה אחד של בן לוי פוטר כמה פטרי חמורים של ישראל דמיירי שלא זזו מתחת ידו ע"כ: ס) דקאמרת לעיל בן לוי דהוה"ל וכו' ול"נ דזה המקשה עצמו שהקשה לעיל ממאי דבשה לכן נראה דקאי ארבא דאמר אלא מעתה בכור בהמה טהורה וכו' והקשה לעיל דכיון דבהמה טהורה הפקיעה הטמאה כ"ש שתפקע עצמה אלמא משמע ליה דפשיטא דבהמה טהורה הפקיעה הטמאה ומשום הכי מקשה ממאי וכו':

א) נראה דל"ל מפני שלא נתקדשו עדיין הבגדי כהונה לעבודה עד שלבשם אהרן וכו'.

מסורת הש"ס

א) [לקמן ט.], ב) [פסחים קיב:], ג) [סדר עולם פ"ט], ד) [יעב"ץ מוחק ישראל], ה) צ"ל ולוים, ו) עודפים בכורי בהמת ישראל כמו שמנה באדם והשאר נמחק. צ"ק, ז) דילמא הא דלא מנו דלא הוו טו'. צ"ק, ח) במצרים. צ"ק, ט) וכלל דבר. צ"ק, י) כדלקמן. צ"ק, כ) [לקמן יא.], ל) [ועי' תוס' ב"ב קנד: ד"ה גרס].

◆

תורה אור השלם

1. קַח אֶת הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל בְּכוֹר בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת בֶּהֱמַת הַלְוִיִּם תַּחַת בְּהֶמְתָּם וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם אֲנִי יְיָ: במדבר ג מה
2. וּפְדוּיָו מִבֶּן חֹדֶשׁ תִּפְדֶּה בְּעֶרְכְּךָ כֶּסֶף חֲמֵשֶׁת שְׁקָלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הוּא: במדבר יח טז
3. וְכָל פֶּטֶר חֲמֹר תִּפְדֶּה בְשֶׂה וְאִם לֹא תִפְדֶּה וַעֲרַפְתּוֹ וְכֹל בְּכוֹר אָדָם בְּבָנֶיךָ תִּפְדֶּה: שמות יג יג
4. כָּל פֶּטֶר רֶחֶם לְכָל בָּשָׂר אֲשֶׁר יַקְרִיבוּ לַייָ בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה יִהְיֶה לָּךְ אַךְ פָּדֹה תִפְדֶּה אֵת בְּכוֹר הָאָדָם וְאֵת בְּכוֹר הַבְּהֵמָה הַטְּמֵאָה תִּפְדֶּה: במדבר יח טו
5. וּמִקְנֶה רַב הָיָה לִבְנֵי רְאוּבֵן וְלִבְנֵי גָד עָצוּם מְאֹד וַיִּרְאוּ אֶת אֶרֶץ יַעְזֵר וְאֶת אֶרֶץ גִּלְעָד וְהִנֵּה הַמָּקוֹם מְקוֹם מִקְנֶה: במדבר לב א
6. וַאֲנִי לֹא אָחוּס עַל נִינְוֵה הָעִיר הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר יֶשׁ בָּהּ הַרְבֵּה מִשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה רִבּוֹ אָדָם אֲשֶׁר לֹא יָדַע בֵּין יְמִינוֹ לִשְׂמֹאלוֹ וּבְהֵמָה רַבָּה: יונה ד יא
7. קַדֶּשׁ לִי כָל בְּכוֹר פֶּטֶר כָּל רֶחֶם בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה לִי הוּא: שמות יג ב
8. וְהָיָה כִּי יְבִאֲךָ יְיָ אֶל אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְךָ וְלַאֲבֹתֶיךָ וּנְתָנָהּ לָךְ: שמות יג יא
9. וְהַעֲבַרְתָּ כָל פֶּטֶר רֶחֶם לַייָ וְכָל פֶּטֶר שֶׁגֶר בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ הַזְּכָרִים לַייָ: שמות יג יב
10. כִּי לִי כָל בְּכוֹר בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה בְּיוֹם הַכֹּתִי כָל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם הִקְדַּשְׁתִּי אֹתָם לִי: במדבר ח יז
11. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה פְּקֹד כָּל בְּכֹר זָכָר לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִבֶּן חֹדֶשׁ וָמָעְלָה וְשָׂא אֵת מִסְפַּר שְׁמֹתָם: במדבר ג מ

◆

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שה לדורות וכו' ופטר: (ב) ד"ה בכסף וכו' חמשת חמשת שקלים: (ג) ד"ה הקדשות וכו' אם ביתו ויסף חמישית כסף ערכך עליו וגו': (ד) ד"ה תדע וכו' ומאתים הס"ד ואח"כ מ"ה דילמא לא הוו: (ה) ד"ה ובמצרים נמי לא: (ו) ד"ה והכתיב כו' זכר לבני ישראל מבן חדש:

◆

רבינו גרשום

דבכורי לוים פטורין במדבר היכא דפטרו. בהווייתן יהו: וממאי דבשה. דבמדבר דכתי' ואת בהמת הלוים תחת בהמת דבשה פדו פטרי חמורי ישראל. דילמא בפטר חמורי דלוים פדו. (לא) נאמר כסף לדורות. דכתיב וכל בכור אדם בבניך תפדה וסתם פדיה בכסף: ונאמר שה לדורות. דכתיב תפדה בשה: מה כסף האמור לדורות בו פדו באותה שעה במדבר הבכורות העודפים על הלוים דכתיב ולקחת חמשת חמשת שקלים לגולגולת. וגו' אף שה האמור לדורות בו פדו באותה שעה במדבר פטרי חמורן של ישראל. מיהא גזרה שוה לא מצית למיגמר דמה לכסף דין הוא דפדו בו במדבר משום דכך חשוב שכן פודין בו הקדש וכו': מה בבכור אדם לא חלקתה בו בין לדורות בין לאותה שעה. דאותה שעה פדו העודפים בכסף אף בכור בהמה טמאה וכו' ומקרא גמיר לה: ולא מנה עודפים בבהמ[illegible] אחר פוטר כמה: ודילמא לא הוו נפישי להו בהמות. פטרי חמורים יותר מכבשים דלוים לא ס"ד דכתיב ו[illegible] טובא: ומקנה. משמע נמי אחמורים דכתיב וינהג את כל מקנהו מקנה קנינו אשר רכש: ודילמא. אע"[illegible] לישראל כבשים פשוטים דלוים הוו נפישי והוו קיימי לבהדי בכורי חמורי בני ישראל והאי דקאמר פט[illegible] פודה בכור אחר: ואימא. האי דכתיב בהמת הלוים דבעינן מילף מינה אימא היינו כדכתיב בנינוה ובה[illegible] למימר הכי ולאו בהמה אחת היא: א"כ. כדאמרת ליכתוב או בהמת תחת בהמה או בהמתם כו': אף אנ[illegible] חנינא דתנן ופודה בו פעמים הרבה. ישראל שנתן שה לכהן בפדיון פטר חמור וחזר כהן ונתנו לו וחז[illegible] פטר חמור אחר וחזר כהן ונתנו לו לישראל יכול לפדות בו באותו שה פעמים הרבה אלמא דשה אחו[illegible] ור' חנינא. א"כ מאי קמ"ל הא קמ"ל דשעמיה דמתניתין קא מפרש מה טעם משום הכי א) (תולה הכ[illegible] מבהמת הלוים כו': ר' יוחנן אמר קדשו בכורות במדבר. בין בכורי אדם שנולדו במדבר ובין בכורי ב[illegible] אותן בכורות שיצאו ממצרים דקדשו: וריש לקיש אמר לא קדשו בכורות. שנולדו במדבר אלא אותן ש[illegible] לאחר כניסתן לארץ: ועבודה בבכורות מדאמרי' דעבודה בבכורות אלמא דקדשו בכורות במדבר: א"ל[illegible] בכורות שיצאו ממצרים: הכי נמי מסתברא. דאי ס"ד באותן שנולדו במדבר וכי בר שנה בר מיעבד ע[illegible] דשנה שניה שיצאו ממצרים הוקם המשכן ונאסרו הבמות ועבודה בכהנים: ור' יוחנן ודקארי לה מאי [illegible] מיחוקמא ההיא (ברייתא) [מתניתין] אלא באותן שיצאו ממצרים. אין אלא הכי קא קשיא ליה לר' יוחנן אי אמרת בשלמא דלא פסיק קדושת בכורות לעולם מאחר שנצטוו ממצרים א"כ הנך דמעיקרא דנולדו במצרים בקדושתייהו קיימי ו[illegible] הוקם המשכן: אלא אי אמרת דפסיק קדושה. דלא קדשו בכורות כל מה שהיו במדבר: הנך דמעיקרא נמי. מצרים ממצרים פקעה ליה נמי קדושתייהו והיכי הוה עבודה בבכורה: ואידך. וריש לקיש אמר לך דקדוש קדוש כלומר הנך דקדו[illegible] תו קרושתייהו ואיתהו עבדי. והנך דנולדו במדבר דלא קדוש לא קדוש: קרבו. בכורות של בהמה ומעשר אלמא דאותן בכורי בהמה שנולדו במדבר קרבו וש"מ דקדוש: ומינה. דברייתא קא מהדר ריש לקיש לר' יוחנן מדקתני אותו היום היום הוא דקרוב בכורות מיכן ואילך לא. אלא לאו ש"מ מדלא קרוב מיכן ואילך דלא קדשו בכורות במדבר והנך דקרוב הוו אינהו דיצאו ממצרים: איכא דאמרי. איפכא אותביה ר"ל לר' יוחנן אותו היום כו'. אותו היום אין מיכן ואילך ל[illegible] במדבר [ומאי קמ"ל] אותו היום קרבו חטאות ואשמות מעיקרא לא אלמא חובות כגון חטאות ואשמות בבמה לא קרוב אפי' בבמת צבור מדאמר זה הכלל כל שנידר ונידב קרב בבמה כגון נדרים ונדבות אבל במשכן קרוב חובות אותו הי[illegible] [illegible] יתא קמותיב ר' יוחנן לר"ל: בג' מקומות. נצטווה שיקדשו בכורות במצרים ובמדבר וכו': אמר רב נחמן בר יצחק מתריץ אליבא דר' שמעון [בן לקיש] בג' מקומות הוזהרו על הבכורות ליקדש ולא קדשו. אפילו הכי לא [illegible] [illegible] מצרים נמי (שמא) לא קדוש: הא קאמרינן דקדוש. דקרבו בכורות ומעשרו' (ש"ס) [ה"ק] דקדשו: מהן קדשו ומהן לא קדשו הנך דמצרים קדשו ובמדבר לא קדוש שלא הוזהרו: ובמדבר לא קדוש והכתיב פקו[illegible]

א) נראה דל"ל מפרש"י הוא משום דשה אחד פטר כמה פטרי חמורין ומקלה וכו'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones